

tõdd. Nink kui nemma üks päiw 300 künart sügga-
wan kairsiwa, sis löisiwa nemma ütte uore innemisse
kehha, mes terwe ja illus weel olli, ni kui olles ütte
tunni aja eest kolu, ehk sisamma maggama uinonu
omma tõ man. Nüüd todi sedda kooljat wälja, ent
es olle keddake, kes sedda noort innemist olles tund-
nu, ehk temma õnnetussest middage mälletanu, kun-
na temma essa ja emma, sõbra ja tutwa kül ammo
olliwä surma sisse uinonu. Sis tulli temma mõrsja
siina mannu, — temma eili weel, nink olli jo wannas
ja nõrgas lännu, et keppi nõal pididi kõndma. Se
tuus omma armsat peigmeest, ent temma es kurbasta
henda mitte, enge sure rõmoga heit temma henda
armsa koolja päle, nink es sa sõnnake kõnnelda.
Perrast üttel temma: se om mo peigmees, kedda ma
wiiskümmend aastat olle leinanu, nink nüüd annap
Jummal enne minno surma weel ükskõrd temma arm-
sat palget mulle nähta. Nättal enne mõie saja-päiwa
läts temma omma tõ mannu ma alla, nink es tulle
säält ennamb wälja.

Sedda kaeden olliwä ne ümbresaisja ligutetu ja
silma-ween, kui nemma sedda mõrsjat wannausse
nõrkusfen nink peigmeest weel nõrusse ehten näggi-
wa; ent temma es arwä suud, es te ka ennamb silmi
wallale. — Nüüd lass se mõrsja tedda ni kauges om-
ma kambrekeste lauda, kui haud pühha-aija pääl
walmis tetti. Kui tõisel päiwal armsat peigmeest
kirstu panti, sis wõt mõrsja sedda sidi rääti, mes
temma wiiskümmend aastat hoitnu, nink tol ajal
rõõmsan lotusfen saja-päiwas walmistanu. Selle
räätiga ehit temma peigmeest, ni kui olles temma sa-
ja-päiw, ei mitte temma matmisse päiw olnu. Nem-
ma kairniwa sedda kooljat pühha aida, nink kui tedda

hauda panti, üttel mõrsja: „henga nüüd rahhun;
„mul om siin weel weidi teggemist; pea tulle ma sin-
„nule perra! S pimmedus lähhap meilt sis pea mõ-
„da, nink hommungo walguš tõssep meile; sis ei
„olle sõäl leinamist, ei ka lahkumist.“ — Arramin-
nen kaije temma weel ükskõrd taade, nink üttel: „mes
„se maa ükskõrd om taggasi andnu, sedda ei sa temma
„ka tõistkõrda mitte iggawes hennelle piddama!“

J u t t o.

i. Siil ja müt.

Kui siil tund, et talw olli tullemän, sis pallel
temma müttä, et temma tälle ka annas assend om-
man majan, külmal ajal lämnen olla. Müt es kela
ka mitte. Ent ni pea, kui siil olli lubba sanu siina
tuggeda, sis läts temma eggapäiw julgembas, nink
wimate es tahha temma perremehhelele maad anda,
temmast mõdaminna, ent kui temma tedda näggi tul-
lewat, sis heit temma henda tälle jalgu ette, paiso
ülles, nink aije kük omme nõksu wälja, nida et per-
remees mittokõrd johto temma külge putma nink hen-
nele haiget sama.

Nüüd kahhits müt kül, et temma tedda henne
kõrwale olli wõtnu, nink kui temma ennamb sugguke
es jõwä tedda kairnatada, sis pallel temma tedda,
majast wäljaminna, sest et mõllembile kitsas olli ella-
da. Ent siil naar nink üttel: „Kek ta kitsas om, se
„mingo wälja! Mul om õige hä siin olla, nink min-
„na tahha üks päle sija jada.“